

СВЪТУЛКА

— Смѣшеш се,—рекълъ Митьо, — ама мене не ми е за смѣхъ. Ти знаешъ какъ се става чорбаджия. Я кажи и на мене, че вече не ми се живѣе.

Чорбаджията го погледалъ, погледалъ и му рекълъ:

— Отъ туй по-лесно нѣма. Ще вземешъ едни дълги броеници, ще седнешъ на сѣнка, ще ги броишъ и ето, че си чорбаджия. Друго нищо нѣма да правишъ.

Зарадвалъ се Митьо, прескочилъ плета, отишелъ си въ кѣщи и викналъ на жена си:

— Жена, нѣма вече сиромашия. Научихъ какъ се става чорбаджия.

Жена му го погледнала изкриво и не рекла нищо. Митьо взелъ една броеница, седналъ край плета на сѣнка и заброилъ зърната на броеницата. На другия день дошли да го викатъ, че говедата ще се разпрѣснатъ, а той казалъ:

— Нѣма вече да работя. Стига ми толкова. Сега съмъ чорбаджия.

Викала жена му, думала му всѣкакъ, ама той не иска да стане. Дошълъ единъ съседъ и поискалъ магарето му, да иде въ гората за дърва. Митьо рекълъ:

— Нека го земе, та да знае и помни кога съмъ билъ чорбаджия.

Зелъ съседътъ магарето и отишълъ за дърва. Намѣрилъ едно сухо дърво и почналъ да го сѣче. Дървото изпращѣло и паднало. Подъ коренитѣ му имало голѣма бѣла плоча. Дигналъ съседътъ плочата и си затворилъ очитѣ. Единъ казанъ жълтици лѣснали.

Натоварилъ магарето и тръгналъ да си върви, но се сѣтилъ, че подъ плочата останала една жълтица.

